

SÜMEG ÉS VIDÉKE

M. N. MŰZEM KÖNYV
Hírlap-Könyvtár
Növekedéskönyv

1899. év. 2035. sz.

(SÜMEG-SZENT-GRÓT)

TÁRSADALMI HETILAP.

A SÜMEGVIDÉKI GAZDAKÖR ÉS A SÜMEGI NÉPBANK HIVATALOS LAPJA.

Megjelenik minden vasárnap.

HIRDETÉSEK: 2 hasábos példány egyszeri hirdetésnél 9 kr., többszöri hirdetésnél 7 kr. — Hivatalos hirdetésnél minden szó 2 kr. — Bélyegdíj 30 kr. Hirdetések és díjak HORVÁT GÁBOR nyomdájába küldendők.

Előfizetési árak:		Felelős szerkesztő:		A lap szellemi részét illető közleményeket a szerkesztőséghez kérjük. Előfizetési pénzek Darnay Kálmánhoz, a kiadó hivatal főnökéhez küldendők. Kéziratokat nem küldünk vissza.
Egész évre	4 frt.	ELES KÁROLY.		
Fél évre	2 frt.	A kiadók neveiben:		
Negyed évre	1 frt.	Lukonich Gábor dr. Bárdi György dr. Darnay Kálmán.		
Egyes szám ára 10 kr.				

Husvét.

Évezredek során egyre megemlékezik Izrael népe ama nagy isteni kegyelemről, amely megtörte a fáraók sorvasztó rabigáját, hogy bevigye választott népét az ígért csodás földjére.

Tizenkilenc század tünt le, hogy az az Isten fia leszállt e földre, hogy határtalan isteni szeretetével keblére ölelje a bűnben, nyomorban sanyalódó emberiséget, s valóvá tegye a földön a mennyi birodalmat.

Testét kereszthalálnak adták át: de az isteni lélek feltámadt és bevonult az örök igazság és boldogság mennyébe.

És évezredek óta a szenvedő ember lelkét és képzeletét legerősebben a felszabadulás, feltámadás örök gondolata foglalkoztatja. Amint az anyatermészet esztendőről-esztendőre leveti a téli dermedés fagyos bilincseit, hogy termékeny pompájában újra boldogságot árasztson a földre: az emberi lélek is a nyomorúság dermedő tele után az örök boldogság tavaszát áhítja. Hogy ez e világon valósággá váljék, az volt ősidők óta az emberiség legbölcsebb, legkiválóbb férfainak bár soha nem teljesülő álma. Már az ókor legnagyobb filozofusa, Plató is megalkotta képzeletében a tökéletes emberi államot. Utána a bölcsek, vallásalapítók és reformátorok nagy soka

sága ugyanazt a magasztos eszmet törekedett megvalósítani, de hasztalanul!

És ma is egyre forrong az emberiség világszerte. Nem éri be az évezredek folyamán megalkotott társadalmi renddel, amely az emberek óriási-tömegének fáradalmat, nyomort juttat osztályrészül, jólétet és boldogságot vajmi keveset. A világ újra várja ama nagy megváltót, aki véget fog vetni a rettenetes küzdelemnek és siralomnak. De a világ boldoggá egy csapással nem lehet. Nem dőthető halomra minden, amit eddig elé alkottak. A véges emberi elmének meg kell elégednie azzal, hogy a jelenben egy-egy ponton, a mostanáig megalakult államok keretében álljon be viszonylag a legnagyobb boldogság.

Hazánk is óriási feladatok előtt áll. Hogy az áldatlan és az ország erejét felcseserlő meddő politikai pártharcok lecsendesültek, a társadalmi élet számtalan bajait kell helyrehozni. Ugy látszik, hogy államunk vezetői belátták mindezt, mert egyre jobban hangoztatják ama nagy tendenciát, amelyeket a közeli jövőben kell véghezvinni. Javítani a pusztulásnak induló földművelő nép helyzetén, amely az állami pénzterhek legnagyobb részét maga viseli. Munkát adni a mezői és városi munkások százazreinek, hogy ne szegődjenek a nemzetközi, hazán szocializmus hirdetői közé,

akik félredobva minden hazaszeretetet, a világgallamban látják az egyedüli üdvözülést. Meg kell erősíteni nemzeti iparunkat és kereskedelmünket, amelynek minden előfeltételei megvannak, hogy ne legyünk kénytelenek nézni, mint árasztja el a külföld a maga termékeivel; mert hiszen hazánkban nem vagyunk hiján az iparosoknak és más munkabíró embereknek, akik most kellő gondoskodás és vezetés nélkül tanácstalanul állnak.

Nem a féktelen szabadság a társadalom életében az, amely a legnagyobb boldogságot biztosítja: minden téren tervszerű, előrelátó társadalmi politikára van szükség. Hazánk most sok hasztalanul töltött idő után felszabadult a pártok viszálykodása alól, úgy hogy mostani és jövő vezetőink bölcsességén áll, hogy végre nálunk is megtéessék mindaz, ami nélkül modern állam nem is lehet.

A remény nem fog hiú ködképpé válni. Bizunk abban, hogy nemcsak az államférfiak, hanem a haza polgárai is, mindent félredobva, ami elcsúszást és viszályt szítana, egyesülni fognak az ország reorganizációjának elhalasztatlan nagy művében. Akkor megünnepelehetjük hazánk nagy husvétját és elmondhatjuk a költővel együtt: „Szent hazám, lerovám mind, amivel csak tartozám!” **Argus.**

Távolból.

A fővárosnak kábitó zajában
El nem tudom feledni arcodat;
Tied szívemnek minden dobbanása,
Tied agyamban minden gondolat.

Akárhogyan zug fel a lárna itten,
Fülemben csendül hangod szüntelen;
Akárhogyan tolong a nép az utcán,
Csak téged lát könnyes tekintetem.

Kik soha meg nem értnek, körülöttem
Járnak, kelnek közömbös emberek
És az az egy van messze, messze tőled,
Ki a világon legjobban szeret.

Oh, mások látnak színről színre téged,
Előttük lejt el édes alakod,
Hangod zenéjét hallják napról-napra,
Mesés szemed reájuk mosolyog.

De ők nem tudják, de ők meg nem értik,
Mily szép a sorsuk, milyen boldogok;
Hogy ott mért tündöklőbb a nap sugara,
S mért fényesebbek ott a csillagok!

Varsanyi Gyula.

Rossz percekben.

— A SÜMEG és VIDÉKE eredeti tarcája. —

Kedves, jó uram! Köszönet szíves soraiért, melyekből egy jó barát melegsége árad felém sok száz kilométernyi messzeségből. Ön gyöngéd és jó, ez kétségtelen. Finoman a szememre lobbantja, hogy nincs velem megelégedve, aggodalmas szemrehányásokkal illet, amiért az inspiráció költői hevet nem éri mostanában a munkálataimban. Hanyatlom ön szerint s ihlet nélkül dolgozom. Bocsássam meg az okozott fájdalmat, írja levelemben, de ez a győtrelem alig lesz hiábavaló. A tépelődés kitűnő kura s ön elég kegyes azt hinni, hogy még nincs minden elveszve... Köszönet kedves, jó uram, ezért a nemes váderért, de én azt hiszem, hogy a dolog igazán nem áll a legjobban.

Itt válaszolok önnek, a nyilvánosság színe előtt, mert a kérdés minden érdekes nélkül. Van benne néhány motívum, mely mindannyiunkat érdekel, írkat és publikumot egyaránt. És ha egy kevés melankolikus érzelmeket hajlandó lesz inspiráció gyanánt elfogadni, ez a cikkely valóban nem szűkölködik ihletben.

Oh, kedves uram, milyen régen érezzük mi azt, amit ön a szememre vet! Nincs mandátumom ahhoz, hogy ilyen kijelentéseket tegyek, de azt hiszem még mások is ilyenformán vannak azok közül, kik tollal és tintával keresik a kenyerüket. Őszinte leszek önhöz, mert ez a legkevesebb, amivel jóságáért tartozom.

Igen uram, az inspiráció veszendőben van. Mi epigonok csak hirtől ismerjük már az ihletet, mely szentekké és rejtelmessékké tette a letűnt korszak poétáit. Hol van a múmor, a múzsa csókja? Furfangosan dolgozunk, költői hív nélkül, sőt számításal, mint egy becsületes hivatalnok. Alig hevülünk föl jobban, mint egy ambiciózus aranyműves, holott régen, hiszen tudja ön a legendákból!... A poéták korúlték az embereket és falusi házakba, magános malmokba bujtak, ha a múzsa közeledését érezték. Ott, a természet szent öln csurgott ki szívükből a poézis, holott mi, Istenem, mi?... Talán meghalvánk a dunaparti kioszk nélkül s elveszettnek tekintjük azt a napot, amelyen egy kis francia kalap rózsaszín szalagja nem akadt az utunkba. A szegény múzsa pórul járt. Ma már csak a legjámorabb gimnázisták hisznek benne, akik a lant édes pöngését is készpénznek veszik...

Mindenki a hangulatról beszél, de hangulat voltaképpen nincs is. Az életünk a szilveszteréj ismert álarcosbájjaihoz hasonlít, hol szegényes Pierot-k, éhes Pierette-ék sürögnek a fányes parketten, de a régi álarcosbálok könnyelmű szelleme, pajkosságuk mindörökre oda van. Mindez közönséges és unalmas. A tarka jelmezek alatt egy becsületes tűzoltó szíve dobog s a kopott dominókon belül szegény varróleányok unatkoznak. De a varróleányok is mennyire távol állanak ma már a Quartier Latin grizettjeitől...

Milyen szegényes, kopott hangulatok azok, melyek a mi szívünket betöltik! Szinte kedvem volna azt mondani, hogy uraságoktól levetett hang.

Ünnepélyek megtartása.

Most, mikor március 15-dikének ünnepét kegyelettel megtartottuk, legyen szabad a megfigyelőnek erre vonatkozólag észrevételt tenni, mely talán okulásul szolgálhat nekünk a jövőre nézve.

Az ünnepélynek az a célja, hogy valamely eseménynek emlékét bennünk felelevenítsük, vagy valamely eseménynek házával adózzunk. Az ünnepély egyúttal azon kapocs is, mely az ország polgárait szorosabbra fűzi, a közös haza iránti szeretetre buzdítja, lelkesíti, egy testté tömöríti és az igazi szabadság iránti szeretetben megtartja. Ez a célja különösen a március 15-dike ünnepélyének. Ennek az ideális oldalát a hatóságok, testületek és az iskolák hangsúlyozzák, példát adva, hogy az ember mindennapi súlyos terhei, életküzdelmei és gondjai közepette egy eszmé nyéret is tudjon lelkesülni és ha a vesztély meg kívánja, tudja e drága kincsét, a hazát, kellőleg védni. A reális oldala azután a fehér asztal mellett, zárt helyiségben nyeri kifejezését, itt is elhangzik poharazás közt a szép szó, különösen a szabadságról, testvériségről és az egyenlőségről.

De ez a három eszme jóformán még mindig csak a papíron van. Polgár március 15-dike épen alkalmas nap arra, hogy legalább ezen a napon valósítsuk meg tényleg e három eszmét. Ne tegyünk tehát ember és ember között különbséget, ne legyen ott különbség tanár és tanító, polgár és nemes, iparos és tudós, hivatalnok és nem hivatalnok közt, hanem legyen ezen a napon csakugyan egyenlőség, testvériség a haza egyenlőrangú polgárai közt. Ezt az egyenlőséget március 15-dikére kívánjuk.

A polgárok között március 15-dike iránt még helyel-közeli nagy közömbösség uralkodik, pedig ennek a népelemnek különösen részt kellene vennie ez ünnepélyen, mert a népességnek épen a polgári osztálya képezi az ország zömét.

Ilyenkor látja a polgár, hogy még eszmék is vannak az életben, melyek az embert ideális világba helyezik és a közös lelkesedés tüzeiből neki is részt juttat. Polgártársainkat ilyenkor karoljuk fel a barátság melegével, mutassuk meg nekik, hogy e három jelszó: szabadság, egyenlőség és testvériség nemesak a papíron, vagy a gondolatban létezik, hanem tényleg is létesíthető legalább egy napra, egy estére.

Az ünnepélyek megtartása annyival is inkább szükséges, mert a közpolitizmus hovatöbbébb tért hódít közöttünk, hazánkban is. Március 15-dikének ünnepélye pedig alkalmas arra, hogy a haza polgárait egy testté tömörítse, egymáshoz szorosabbra fűzze.

Wiesinger Károly.

A legeltetési jog.

A városházán éveken át ott kísért a legeltetési jogok kérdése. Mi szántszándékkal nem szólunk hozzá ehhez a kérdéshez ez ideig, mert a tervezet megoldása szociális nézetünkkel ellenkezvén, nem akartunk lökést adni a kérdés megoldásának. Hála a nálunk ma kodó rendszernek, amely sok

boldogító eszme mellett kevés tettet mutat föl, a legeltetés kérdése is csak úgy uszált a levegőben. Egyszer egyszer fölmerült, mint látható ködkép, hogy azután mint pára ismét szerteoszolják s megmaradjon a jámbor óhaj-tások forró levegőjében láthatatlan apró molekulákban elterjedve.

Most azonban egy ügy, a tenyészállatoknak magánvállalkozónak való kiadása, váratlanul ismét fölvetette a kérdést s az eszmét lehet hogy hamarosan — a megvalósítás révébe vezetik. Ideje tehát, hogy a kérdéshez mi is hozzájáruljunk s ismertetve a mostani helyzetet, ennek fenntartása érdekében szóljunk föl.

A legeltetés ügye most úgy áll, hogy minden ember, gazdag és szegény legeltetési joggal vagy anélkül, kihajthatja a közös legelőre tehenét, borját, sertését, malacát. A legeltetés birtokosainak névsora évek hosszú során át nincs nyilvánítottva, felügyelet nincs gyakorolva, így szabad lett a legeltetés a város egész közönségére nézve, tekintet nélkül a jogra.

Mi a humanitás szempontjából, szociális tekintetekből és közigazdasági érdekekből határozottan helyeseltük és helyeseltük ma is ezt a szabados eljárást. Mert vele kettős érdeket látunk kielégítve. Először módot nyújtottak arra, hogy az a szegény árendás iparos, munkás, napszámos is tarthasson és legeltethessen egy-két disznót, esetleg egy egy kis tehénkét, ezzel megkönnyítsük neki az élet súlyos terhet, amellyel családjának fenn-tartása jár. Nagyon jól tudjuk, hogy ezek életben minő nagy értéket képvisel egy egy tehenecke, borjacska, egy-két sertés. Semmi-féle tekintet nem javasolja tehát, hogy a legszegényebb néposztályt csak azért, mert örökségbe nem született bele, ezektől a nevezetes családfenntartó támasztékoktól megfossszunk. Ellenkezőleg módot kellene nyújtani nekik még inkább, hogy egy kis állattenyésztést minél könnyebben üzhessenek.

De nemesak e szegényebb lakosok magánérdeke hanem a közérdek is a mostani helyzet fenntartása mellett szól. A köznek az az érdeke, hogy a lakosság az állattenyésztést minél nagyobb mértékben üzze. Most a szabados legeltetés mellett is úgy vagyunk, hogy nálunk a lakosságnak igényeit még a vidékről behozott tejhasznával sem tudják kielégíteni. Ez az oka, hogy nyári időben órajárásnyira is eléje mennek a falusi asszonyoknak, hogy tejszer, túróhoz, tejfelhez jussanak, hogy sokszor drága pénzzen sem lehet kapni valami kis tejszártnát. Minek kellene hit ezeknek produkcióját a legeltetésnek esetleges megszorításával még csökkenteni, mikor ezek a háztartásban oly nélkülözhetetlen és fontos szerepet játszanak.

E kettős ok tehát nyomósan követeli, hogy a mostani eljárást továbbra is érvényben hagyják.

A dolog ugyan még nem dönt el, sőt ebben az alakban határozott formát sem öltött, legfőlegb egyszer-másszor pánszéképpen merült föl, hogy ma boldog és boldogtalan tarthat jószágot és legeltethet. Éppen azért a kérdés eldöntése előtt idejekorán akartunk mi ez ügynek ez oldalaira rámutatni.

Megvalljuk, hogy ha a rideg jog szemlívégén át nézzünk az esetet, biz ez határozottan ellenünk szól; ám ha az emberszeretet sugallatára hallgatunk, úgy állapostunk méltányos is, jogos is és ez az egyedüli, amely a lakosság legnagyobb többségét kielégíti. Azért hát a döntés esetén ne a jog rideg álláspontja, hanem az emberszeretet, a szociális és a nagy közönségnek érdeke essék a határozathozatalnak serpenyőjébe.

Hagyjuk meg tehát az alkalmát annak, hogy azok a boldogtalanok is használhassák a közös legelőt, akiknek sem öröklött, sem szerzett jussuk nincs hozzá. Hisz leginkább azokat kell a köznek támogatni, akiket a sors a boldogtalánok sorába lökött. Miért ne segítené a város a boldogtalanok boldogulását annak a kis legeltetési jognak meghagyásával, mikor ez rájuk nézve nevezetes tényező.

Még egyszer kérjük hát, hogy a döntésnél az emberszeretet szentséges érzése lebegjen azoknak szeméi előtt, akik elé az ügy elbírálása kerül. Erre inti őket a humanitáson kívül az a fontos társadalmi érdek is, mely a szegényebb néposztálynak anyagi istápolását a legszentebb kötelességünké teszi.

H I R E K.

— **Lapunk t. munkatársainak és olvasóközönségünknek boldog husvétli ünnepeket kívánunk.**

— **Nagy hűt.** A lefolyt héten az isteni megváltó drámájának hatása alatt állott a keresztény világ. A magába szállott lélek, megrendülve a Golgota megrázó jelenetétől, irgalmat esdve tekintett a keresztre, hogy büneiért bocsánatot esljén. Tömegesen keresték föl az Isten házáat, hogy a lélek sebeire gyógyítórt nyerjenek attól a végtelen Kegyelemtől, aki egyetlen fiát adta oda engesztelő áldozatul. Különösen a virágvasárnap és nagypénteki istentiszteleteken voltak zsufolva a templomok, midőn a psalmban elvonulnak előttünk a legnagyobb martir megrázó szenvedései. Pénteken és szombaton délután pedig sűrű csoportokban látogatták az Úr koporsóját, míg a szombatesői föltámadás ünnepén a városnak majd egész lakossága megjelent. Ez ünnep jelképe az igazság győzedelmének, az életnek a halál fölött. Vajha a szívnek az az illetése, amelyet a nagy hűt és a husvét gyakorol ránk, állandó is maradna, úgy több boldogság és nagyobb béke lakoznék az emberek között.

gulatok, szin, változatoság és hevület nélkül. Anyira érezzük ezt, hogy sokszor sirva szeretnénk fakadni, de a könnyek, fájdalom, aligha segítőnek a bajunkon.

Ne a rajongók a bohémiségért, de a mai egyformán életű, azt hiszem, még a bohémiség is többet ér. Mit látunk, mit látunk, miben van részünk? Jóforán semmiben. Megöl bennünket az aranyközépszer, melyről himnusz zengtek valaha a klasszikus kor poétái. Nincs benne változatoság, érzelmeink ugyanazok. Mennyivel többet érz az a szegény fiú, aki butyujával könnyedén kóborol erdőről erdőre, tenyerével merít ki a forrás tisztá vizét. Ha már nem lehetünk milliósok, kik a saját yachtjukon csavarognak, talán még inkább ez az élet volna a valódi. De a sablon, a sablon! A megunt ebél, a megunt udvarlások, a megunt színház! Szójátékok, szellességek, udvarlások. Ó, kedves uram, nem öle ez meg minden hangulatot, akár a citromsav a veszedelmes bacillusokat?

A bolton, aki divatos portékáját forgatja, havonként új cikkekkal frissíti föl a kiürült polcokat. De honnan vesszük mi az új hangulatokat, az új hevet? Búsán, ellagytva tengődünk a régitől, mely nem divatos, nem is kelendő többé. Akként vagyunk, mint a falusi kalmár, aki régi, megfakult rongyait viszi a vásárra, a közönség elé...

Lehet, hogy túlzás mindez, mert levele ma akkálkassá tett kissé D. mily őszintén érzen, mily igaz fájdalommal! A szívemben

hosszan siratom elveszett hangulataimat, mert kérdés, hogy visszatérnek-e magint, mi it ifjúságon elején.

Oh, kedves uram, milyen keserves percek szerz néha az iris, milyen keserves, vigasztalan percek! Érezheti-e is ezt a fájdalmat, mely az önbizalom elvesztését kíséri? Ez az igazi pokol és nem az, amelyről Dante, a mi boldog kollegánk, énekelt.

Mily elhagyatottnak, mily szerencsétleneknek érezzük magunkat abban a rettenetes percben, mely olykor hirtelen fölénk borul! Nincs bátorságunk arra, hogy egy sort papírra vessünk, száználmas véleményeket olvasunk ki az emberek szomorú arcából. Azt hisszük, minden el van vesztve, hitünknek, tehetségünknek, bizalmunknak örökre, visszavonhatatlanul végük van.

Mily szegényeseknek, mily száználmasoknak találjuk ilyenkor egyetlen kis történeteinket. Mennyire sablonosak a szók, a jelzők, a gondolatfűzések! Azt hisszük, végkép kimerült az agyvelünk és rómülettel gondolunk egy egy kollegánkra, akivel a publikum már egészen leszámolt! Egyre több és több hasonló vonást fődözünk föl magunkban ezzel a kihagyott lélekkel melyből a tehetség utolsó szikrája is elpusztult már.

Hogy ragaszkodunk a legutolsó reményhez, mint kapunk egy-egy szegényes, elhullajtott morzsa után! Mint emel föl egy konvencionális bók, micsoda sullyal bírnak előttünk a legegységűbb emberek véleményei! Otthon nehéz sirás fojtogat bennünket s érezzük, hogy fantáziánk kimerült, hangulataink elpusztultak, színeink kifogytak a

tégelyekből. A tikasztó, poros országuton járunk, a sablon rémületes ország-utján.

Csodálkozok-e kedves, jó uram, hogy az ilyen percekben — kényszerítve a rideg kötelesség által — lelobadt, elfogyott szárnnyakkal fölünk le írósztalunk mellé? Ne ítéljen meg bennünket e gyarló munkálatok révén, melyek egy félénk, megrémült lélek nyilatkozásai. Ah, hogy fölengednünk mi a sikerben, a napsugárban!...

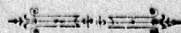
Ne vegye rossz néven e szentimentalizmust, melynek az ön gyöngéd levele oldotta meg láncát. Végre, ez is hangulat és ez is sokszorta jótékonyabb, mint a közöny hidegsége!

Ne szomorkodjék el kedves uram, mert hisz még mindig többet ér ez a kételkedés, mint a hűlye emberek nevezetesen önbizalma. Sőt tán nem is reménytelen az állapot, csak egy kevés igazi napsugárna szükség.

Olykor magam is azt érzem, hogy nem egészen reménytelen. Átsuhan lelkelem egy egy hangulat friss szellője, szívemben édes érzékenység támad. Tele vagyok reménnyel és bizalommal s vágyakozva gondolok a jövőre.

Isten önnel kedves jó uram. Szerencsés utazást ott a távolban. Szívemből átvözlöm önt!

Szomaházy István.

Tisztelet annak, akit illet!!

1898. augusztus 11-én Altonából a következő levél érkezett:

Franz Wilhelm gyógyszerész urnak
Neunkirchen, (Bécs mellett.)

Én már 70 éves vagyok és már 10 év óta csukló-reumában, ugyszintén aranyos csomókban szenvedtem. Nem találtam seholy segítséget; végre a Wilhelm **antiarthritus, antirheumatus vértisztító teaért** fordultam, melynek használata után 8 hét alatt teljesen megszabadultam a bajomtól.

Ezek után úgy Önnek, valamint a grófnénak, kinek köszönetét az újságokban olvastam, — ez uton mondok hálás köszönetet.

Teljes tisztelettel

I **Christ Ackermann**
magánzó,
7—9 **ALTONA. (Hamburg mellett.)**
Reichenstrasse 6.

Kapható minden gyógyszerárban.

286. sz. tk. 1899

Arverési hirdetmény kivonat.

A sümegi kir. járásbíróság mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Barkoczy Károly végrehajthatónak Csuba Károly végrehajrást szenvedő eleni 21 frt 40 kr. tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajrási ügyében az árverést a sümegi kir. járásbíróság területén levő sümegi 263 sz. tjkvben A. t. 1. sor 358 hrsz. 221/b. hrsz. a 1/4 részben Fejes Mihályne, Nemeth Juliánna, 1/4 részben Csuba Károly és 1/4 részben kiskoru Csuba Lina, Juli és Terezia tulajdonául felvett ingatlanra 320 frt ezennel megállapított kikiáltási árban az árverést elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlan az **1899. évi május hó 12-én d. e. 10 órakor a tkvi hatóság helyiségeben** megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is elfog adatni.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10% át, vagyis 32 frtot kpben vagy 1881. 60 tc. 42 §-ban jelzett árfolyammal számított, és az 1881. évi nov. 1. én 3333 sz. a kelt igazságügyminiszteri rendelet 8 §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni avagy az 1881. LX. tc. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kir. járásbíróság mint tkvi hatóság Sümegen 1899. évi február hó 3-ik napján.

Szerdahely kir. aljbiró.

5797 sz. tk. 1898.

Arverési hirdetmény kivonat.

A sümegi kir. járásbíróság, mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy a kir. kincstár végrehajthatónak Tót János és neje Sebestyén Erzsébet végrehajrást szenvedő eleni 111 frt 96 kr. tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajrási ügyében az árverést a sümegi kir. járásbíróság területén levő batyki 204 sz. tjkvben A. t. alatt Tót József és neje Tót Rozália tulajdonául felvett 1. sor 122 hrsz. 85/a. hrsz. ingatlanra 232 frt. — 2. sor 271 hrsz. ingatlanra 118 frt ezennel megállapított kikiáltási árban az árverést elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlan **1899. évi április hó 22-ik napján d. e. 10 órakor Batyk község házában** megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is elfog adatni.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10% át, vagyis 23 frt 20 krt, 11 frt 80 krt kpben, vagy az 1881. 60 tc. cikk 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi nov. 1. én 3333 sz. a kelt I. M. rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni avagy az 1881. LX. tc. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kir. járásbíróság mint tkvi hatóság: Sümegen 1898. évi december hó 27-ik napján

Szerdahelyi kir. aljbiró.

SZERENCSE KELL AZ EMBERNEK!

A negyedik magyar királyi szabadalmazott osztálysorsjáték I. oszt. sorsjegyei már kiadattak és mi az időközben előjegyzett megrendelések eszközzését megkezdtük. A nagymérvű szerencse eredményeinek köszönhetjük, hogy **hozzánk** oly nagy számban érkeznek megrendelések.

Mintán Fortuna már előzetesen is kedveskedett nekünk, most újból szerencsénk volt, amennyiben a mostani 3. és 4. osztálynál a 80.000 és 90.000 koronás főnyereményeket mi fizettük ki vevőinknek. Nem is egészen 1 1/2 év alatt **nálunk** körülbelül egy és egy fél millió koronát nyertek.

Szigoruan reális és pontos kiszolgálásunknál fogva vevőinknél bel- és külföldön a legnagyobb bizalmat nyertük el.

Ennélfogva kérjük, hogy újonnan belépő vevőink is ajándékozzanak meg bizalmukkal és kíséreljék meg szerencsájük megalapítását egy sorsjegynek minél előbbi megrendelése által.

Tanácsos a megrendelést minél előbb beküldeni kozzánk, mert így előreláthatólag abban a helyzetben leszünk, hogy a rendelést azonnal eszközöljük, ha a megbizást f. évi április hó 9-ig kézhez kapjuk.

A negyedik magyar királyi szabadalmazott osztálysorsjáték tervének besoztása ugyanaz, mint a harmadiknál volt és a 6. osztályban huzás alá kerülő nyeremények sorozatát alant közöljük.

A betétek is ugyanazok maradtak és az I. osztály sorsjegyeinek ára a következő: 1/4 eredeti sorsjegy 6 frt, 1/2 eredeti sorsjegy 3 frt, 1/4 eredeti sorsjegy 1 frt 50, 1/4 eredeti sorsjegy frt — 75.

A befizetések postauralványon küldhetők, vagy mi utánvétellel küldjük a sorsjegyeket.

A magyar királyi szabad. osztálysorsjáték **50.000** nyereménye a következő. A hivatalos tervezet 9. §-a értelmében szerencsés esetben **1.000.000** korona. A főnyeremények: különösen 1 jutalom 600.000 kor., 1 főnyeremény 400.000 korona, 1 nyeremény 200.000 korona, 2 nyeremény á 100.000 kor. — 200.000 kor., 1 nyeremény á 90.000 kor. 1 nyeremény á 80.000 korona, 1 nyeremény á 70.000 korona, 2 nyeremény á 60.000 korona 120.000 kor., 1 nyeremény á 40.000 kor., 5 nyeremény á 30.000 kor. 150.000 kor., 1 nyeremény á 25.000 korona, 7 nyeremény á 20.000 kor. 140.000 kor., 3 nyeremény á 15.000 kor. 45.000 kor., 31 nyeremény á 10.000 kor. 310.000 kor., 67 nyeremény á 5.000 kor. 335.000 kor., 3 nyeremény á 3.000 kor. 9.000 kor., 432 nyeremény á 2.000 korona 864.000 kor., 763 nyeremény á 1.000 kor. 763.000, 1238 nyeremény á 500 kor. 619.000 kor., 90 nyeremény á 300 kor. 27.000 kor., 3170 nyeremény á 200 kor. 634.000 kor., 3900 nyeremény á 170 kor. 663.000 kor., 4900 nyeremény á 130 kor. 637.000 kor., 50 nyeremény á 100 kor. 5.000 kor., 3900 nyeremény á 80 korona 312.000 kor., 2900 nyeremény á 40 kor. 116.000 kor., **50.000** nyeremény és jutalom **13.160.000** korona értékben, melyek hat osztályban sorsoltatnak ki és készpénzben lesznek fizetve, csakhogy szerencse kell az embernek!

TÖRÖK A. és TÁRSA

nemzetközi sorsjegyjroda, a m. kir. szab. osztálysorsjáték főelárusítója

Budapest, Váci-körut 4/A.

HARTMANN HENRIK

fényképész

tartózkodását még

rövid időre

meghosszabította.

— **Kérelm.** A negyedév alkalmával tisztelettel kérjük előfizetőinket, hogy az előfizetés díját, valamint a hátralékokat sürgősen beküldeni sziveskedjenek. A lap fentartása a bizottságnak tetemes költségébe kerül, s csak úgy felelhet meg az anyagi kötelezettségeinek, ha előfizetőink is pontosan megteszik a maguk kötelességét.

— **Erzsébetjár.** Megírtuk az ősszel, hogy a bíróságok előtti tőren az előregedett akácfákat kiszédeltek. E hét folyamán elkészültek a gödrökkel s a jövő héten elültetik az új fákat. A teret, amelyet a képviselőtestület boldogult királynőnk-ről nevezett el, ismét akáccokkal ültetik be, s mint értesülünk, be is oltják. Így a mesterséges koronájú gömb-akácok fogják díszíteni a teret. E hírünk kapasan újból föllevenítjük azt az indítványunkat, hogy az Árpád-uccának ezt a lenyúló részét *Erzsébet-uccának* nevezzék el.

— **Halálozás.** Özv. Tóth Györgyné, szül. Mojzer Rozália március 29-én életének 59-ik évében elhunyt. Temetése március 31-én nagy részvét mellett ment végbe. Haláláról a rokonság a következő gyászjelentést adta ki: Mojzer József és neje Vanizsáb Eleonóra, özv. Cséhy Antalné Mojzer Karolin, Schmidt Ferencné Mojzer Zsófia, Mojzer Imre és neje Baboss Malvin, Talabér Károlyné Mojzer Janka mint testvérek és az összes rokonság nevében fájdalomtelt szívvel jelentik a felejtetetlen jó testvér és sógornő özv. Tóth Györgyné szül. Mojzer Rozáliának f. évi március 29-én d. u. 4 órakor. életének 59. évében hosszas szenvedés és a halotti szentségek ájtatos felvétele után történt gyászos elhunytát. A boldogultnak hült tetemei f. évi március hó 31-én d. u. 4 órakor fogtak a sümegi rom. kat. temetőben örök nyugalomra tétetni. Az engesztelő szent miséldozat április hó 4-én d. e. 9 órakor fog a sümegi plebánia templomban az Urnak bemutatni. Sümegen, 1899. március 29-én. Áldás és béke lebegjen hamvai felett!

— **A piros tojás.** Schlegel Gusztáv véleménye szerint a piros tojás eredete a kínaiakra vezethető vissza, még pedig a 8-ik századba Krisztus előtt. Több régi kínai okmány alapján azt állítja, hogy a keményre főzött színes tojásokat a tavaszi ünnepségek alkalmával már Kr. e. 800 évvel használták Kínában. E szokás a következő módon keletkezett. A tavasz elején hivatalnokok jártak be az egész országot s faharanggal adták tudtára a népeknek, hogy minden tüzet el kell oltani. Három napig nem volt szabad tüzet rakni s ezután két fadarab dörzsölése által kellett tüzet élesztetni. Emiatt természetesen hideg ételekkel s előzetesen megfőzött tojással kellett e három nap alatt a mennyei birodalom lakóinak megelégedniük. Egy előkelő kínai főúr King-ts-oo államban ily alkalomra főtt s színes tojásokból nagyobb készletet szerzett s ezeket ez u. n. „hideg-hus-ünnepén” jó barátai és ismerősei közt ajándékképpen szétosztá. Általa lett volna e szokás Kínában általánossá. Grimm és a germán hitrege terén tekintéllyel bíró sok más tudós a színes tojások ajándékozását a régi pogány germán vallás Ostara tiszteletére vezeti vissza. Ezt az istenűt a megújuló tavasz, a szerelem és világosság istennője gyanánt tisztelték s emlékéit ápril hóban külön ünneppel is megülték. E tisztelet nyomait vélük azon, némely német vidéken fennálló szokásban felfalálni, hogy ha valamilyen helységben tűz üt ki, azonnal egy kakast ölnék le, abban a babonás hitben, hogy ezzel a tűzvész le fog csillapodni. Poroszország éjszakai vidékein a nép-babona azt tartja, hogy a nagypónteken tojt tyuktojás a legnagyobb tűzvész is elhárítja. Keresztény szimbolika szerint a tojás Krisztusnak a sírból való feltámadását jelképezi, ki feltámadása után dicsőséges életét kezdte meg s egyuttal számunkra az örök életet megszerezte.

— **Bucuzó.** Mindazon jóbarátainknak és ismerőseinknek, kikről személyesen bucsút nem vehettünk, Hódmező-Vásárhelyre való távozásunk alkalmából, ez utón mondok szíves tstenhoz, zádót, kérve tartsanak meg jó emlékekben, valamint én is szeretettel gondolok rájuk.

Gonda Albert téglagyári üzletvezető.

— **Beküldetett.** Kérjük, t szerkesztő úr, sziveskedjék becses lapjában közölni, hogy a sümegi szent Ferencieknek két cselédje nagypóntok délelőttjén, amely időt mi katolikusok is félünnepnek tekintünk, befogott és mindenféle szemetet szállított ki a mezőre s szántani akart, de az alkalmatlan idő miatt kénytelenek voltak már 1/4 10-kor visszatérni. Azt hisszük, hogy különösen a Ferenciek cselédjeinek nem kellett volna e nap délelőttjén külső dologra menniök s a nap megtartásával jó példát szolgáltatni a többi hívőknek is.

Több katolikus polgár.

— **Elmaradt gyűlés.** A sümegi iskolaszéknök március 30-án délután gyűlést kellett volna tartania, de a tagok oly csekély számban jelentek meg, hogy a gyűlést meg nem tarthatták.

— **Tanítók névmagyarosítása** Zalavármegye kir. tanfelügyelője, dr. Ruzsicska Kálmán kir. tanácsos, valóban példás buzgalommal és lelkesedéssel indította meg tankerületében a tanítók névmagyarosítási mozgalmát. A „Zalamegyei Általános Tanítótestület” elnökségéhez nagyon lelkes hangú átiratot intézett, melyben hivatkozik a megyei tanítótestületnek és a járási tanítói köröknek a névmagyarosítás terén már régebben ki fejtett dicséretes buzgalomára és az ide vágó további munkát ugy véli eredményessé és egységessé tenni, ha a mozgalom a felvetett eszme méltóságának megfelelően a megyei tanítótestület ideai nagygyűlés keretében nyer méltó kifejezést. Így a kir. tanfelügyelő óhajára a névmagyarosítás ügye a zalamegyei tanítótestület tapolcai nagygyűlésén a tárgysorozat egyik igen érdekes és aktuális pontja lesz.

— **Mezőgazdasági országos kiállítás Szege-den.** (1899. szeptember 3-tól—10-ig.) A kiállítás főcsoportjai és e csoportokhoz tartozó tárgyak bejelentési határidői a következők: I. *Élelővilág és állati termékek* Bej. határidő június 1. II. *Földművelési és növényi termékek* Bej. határidő június 1. III. *Szőlőművelés, borászat, kertészet.* Bej. határidő a szőlőművelési is borászati termékeknek! — június 1. a gyümölcs és kertészeti termékeknek! augusztus 1. IV. *Gépek és eszközök.* Bejelent. határidő május hó 1. V. VI. *Házi és mezőgazdasági iparok, erdő-és vadászat* Bejelent. határidő május 15 A kiállításra vonatkozó tudni valók bejelentési ívek és egyéb nyomtatványok beszerezhetők a kiállítási irodától (Budapest IX. Üllői út 25. Köztelek.)

— **Hitbizományi birtok** Zalában. Vármegyénkben a legújabb statisztikai kimutbtás szerint 144.000 hold hitbizományi birtok van. Ebből Eszterházy hercegé 76.000, Festetics grófé 49.000, az Andrássy grófoké 9.000, Batthány hercegé 10.000 hold.

— **Névmagyarosítás.** Mondschein Ignác (Lajos) keszthelyi tanító vezetőkének *Muraira*, Szervics György nagykanizsai lakos, valamint kiskoru gyermekei Gizella, Imre és Ferenc *Szerveire*, kiskoru Reichenfeld István nagykanizsai lakos *Rajkára* és Gerts! Mór keszthelyi illetőségű budapesti lakos *Galra* magyarosították neveket belügyminiszteri engedéllyel.

— **Honvéd-szobor emlék Selmechányán.** Mint értesülünk, Selmechánya város lelkes közönsége monumentális honvéd-szobor felállítását vette tervbe a szabadságharc hőseinek emlékére. A gyűjtések ez irányban már nagyban folynak. Az ügyet Ocsvai Ocsvai Vilmosné, Selmechánya volt polgármesterének özvegye vette kezébe több lelkes honleányközre nékö-lésével. Ki lelkesül a hazaszeretnek e magasatos megnyilatkozásán, járuljon hozzá fillérjeivel. Az adományok Ocsvai Ocsvoszky Vilmosné urnó, vagy a városi pénztár címére Selmechányára küldendők. Az adományokat hírlapilag nyugtázzák.

— **Gyümölcskivitelit ankét.** Magyarország gyümölcskivitele évről évre hanyatlík, ezzel szemben behozatalunk növekedik, dacára annak, hogy a gyümölcs-kultúra az utolsó évtizedben örvendően fejlődött nálunk is. Exportképességünk csökkenésének okai tehát abban keresendők, hogy az idegen államokkal fejletlenebb kereskedői szervezetünk nem állja ki a versenyt. Rendkívül fontos lévén ily körülmények között a visszaesés okainak a kutatása, a szegedi országos mezőgazdasági kiállítás kapcsolatában a gyümölcs termelők s nagykereskedők bevonásával értekezletet fognak tartani, melyen azt az egyetlen kérdést teszik megbeszélés tárgyává, hogy micsoda beavatkozások volnának szükségesek gyümölcskivitelünk fejlesztése, az idegen piacokra való terfoglalás s a külföldi verseny ellensúlyozása érdekében. Hatalmas érdekről van itt szó, mert helyes irányba terelt termelés s jól berendezett kereskedelmi szervezet segítségével gyümölcstermelésünknek millió forintokra rügő értékű feleslegét értékesíthetnénk a külföldön, ami különben a verseny által visszaszorítva nyakunkon marad s a nemzetit vagyonosodás szempontjából jelentőséget veszíti.

— **Tolvaj.** *Szaletka* Gyula, Kovács Móric csabrendeki kovácmesternek legénye nemcsak a patkócsinálás mesterségében tűnt ki, hanem az álkücsök készítésében is magas művészetre emelkedett. Hogy ebbeli művészetének gyakorlati hasznát is lássa, alkalmas pillanatban megpróbálta, hogy az álkücsök kinyitogatják-e Rabinék Jakab-nának szekrényeit. A próba remekül sikerült. A szekrényben volt 8—10 korona szörnyen áhított gazdát cserélni, *Szaletka* megkönyörült a pénzen és átvándoroltatta a maga zsebébe s ezzel távozott. Rubinékné észrevette, hogy gazdátlan kezek gazdálkodtak szekrényében, följe jelentette ezt s ügyes csendőreinknek sikerült is *Szaletka* személyében a bűnöst kinyomozni. Egész csomó tolvajkulcsot találtak nála. Még sokra vihethi a nagyreményű ifju, hacsak az első manipulációja nyomában járó dutyi le nem hervasztja reményének virágait.

— **Feloldott község.** Zala-Erdődön a sertés-vész megszűnt, mire a hatóság a községet a zár alól feloldotta.

— **Pincészeteket alakítása.** Hertelendy Ferenc, a Zalamegyei Gazdasági Egyesület elnöke, lesence-tomaji földbirtokos, pincészeteket alakításán fáradozik, melynek célja a Balaton vidékén szüret után a termelők részéről oladárszánt borokat közös pincébe gyűjteni és a szövetkezet azután közvetlenül az eladást.

— **Mi a sajtó?** Egy londoni színészegyesület évi közgyűlését tartotta s ez alkalommal a sajtóról is szó jött, mely a színészet ügyét oly önzetlen módon támogatja. Beerbrohm Treenek a hirneves angol színésznek kis leánya ilyen kérdéssel fordult mamájához:

— **Mi az a sajtó?**

És a hirneves mama ilyen feleletet adott:

— **A sajtó, kis leányom, igen különös szörnyeteg.** Felében angyalhoz hasonlít, felében ezer karu polip. Néha egész kicsi és simulékony, mint egy mókus, néha óriási és ügyetlen, mint egy cethal. A sajtónak a szemei a csillagok számával vetekednek, azonban gyakran s űk e t. Hangjával képes a legerősebb vihart tulharsogni de oly enyhén is szólhat, mint a lehelet. Igen fürgé lábai vannak drótból, amelyekkel egyik helyről a másikra ugrik az egész világon végig; nem ismer akadályt, leggyorsabban hárítja el. Karjaik oly hosszúak, hogy az egész világot körül-fogja velük és ha kell, harca is kéi vele. Óriási mennyiségben emészt papírost, tiútt és nyomdafestéket iszik, jobhára nagy házakban lakik, igen sok szobában és sohasom fekszik le. Éles az esze, gyakran váltakozik a temperamentuma, de mindig nagylelkű, szeretettel telí a szíve mindenki iránt, aki hozzá tul férközni.

— **Amilyen a jegyváltás, olyan az utazás.** Egy váröldi familia és pedig: Márkus Sándor és két fia: Sándor és Gyula, a napokban Zalaeger-szegre akartak utazni. A tofeji állomásnál az ifju Márkus Sándor bement a hivatalos helyiségbe és jegyet kért. A pénztáros azonban a pénztárhoz utasította őt, ott lévén a jegyváltás szabott helye. De Márkus Sándor nem akart jegy nélkül távozni, mire a pénztáros erőlyes hangon követele tőle a tavozást. A fiatal Márkusban fölpezdült a göcseji vér, kirántotta a botjában levő tört s nekirohant a hivatalnoknak, aki komoly veszélybe jutott, mert a másik Márkus csemete késével felgyverkezve szintén berohant a hivatalba. A vasuti szolgák azonban idejekorán ott tennettek s a veszedelmes jegyváltókat kidobálták a hivatalból.

— **A lisztlopó.** Tóth Gyula káptalanfai lakos molnár mester a malmában örölt lisztet Simonyai Károly nevű kocsisával szokta a megrendelőknök lakásukra szállítani. Folyó hó 18-án is küldött Ukkra Nagy Józsefnek s másoknak is lisztet. Simonyai ez uton egy 79 kg. súlyu zacskót bevitt Korein Samu sümegi lisztkereskedőhöz s azon ürügy alatt, hogy a molnárleány keresményét képezte s az küldi, a lisztet megvétele kínálta. A mit sem sejtő Korein megvette a lisztet, most pedig kitűnt, hogy lopott jószág s bűnügyi vizsgálat lett belőle.

— **Gazdasági kimutatas.** Járásunkban az eszközölt összeírás szerint 1194 darab ló van, ebből 21 mén, 885 herélt, 683 kanca és 105 öszvér. A csikók száma 135. Van a járásban 102 egyfogatu, 168 kétfogatu, személyszállító, 184 egyfogatu és 253 kétfogatu teherszállító, összesen 707 kocszi és 1685 ökrös szekér.

— **Hetivásár.** A kereskedelemügyi miniszter megengedte, hogy Badacsony-Tomaj községben az év június, július és augusztus hónapjaiban hétfőn csütörtökön és szombaton helypénzszedéssel állat-felhajtás nélkül való hetivásárt tartsanak.

— **Pályázat.** Dombó László zalacsányi körjegyző lemondása következtében üresedésbe jött zalacsányi körjegyzői állás betöltésére a választást f. évi április hó 12-ére tűzte ki a z-szt gróti járás főszolgabírája.

— **Megszökött elmebeteg.** Simon Pál 37 éves tolnamegyei munkás f. é. január hó 17-én influenzában megbetegedett és a nagykanizsai közkörházban ápolták. Betegségének elmúltával a szegény elmezavavarodott lett. F. hó 25-én egy örizetlen pillanatban a kórházban meztelenre levetkőzve kiszökött és a szabadba vette útját. A kemény jégkéreg feltörte lábait és vérnyomok jelezték útját. Egy téglaszin előtt lerogyott és ott találták őt meg a keresésére kiküldött rendőrök és ápolók. A közkörház vezetőségét felelősség nem terheli, mert a közkörnáz igazgatója, Szekeres József dr. már február 10-én kérte a belügyminisztert, hogy a közkörházban észlelés alatt levő elmebetegek, kik a rendelkezésre álló magáncellákat mind elfoglalták, szállitassanak el a fővárosi országos elmeegógyintézetekbe, hogy a cellák egyikébe Simon Pál kihelyezhető legyen. De minthogy a kórházi igazgató előterjesztésére érdemleges intézkedés nem történt, a szerencsétlenül járt Simon Pált a többi betegek között kellett meghagyni. Csak így eshetett meg, hogy az elmezavart beteg megszököhett és bár szökését nyomban észrevették, az őj sötétségében hirtelen nyoma veszett.

— Országos vásár. A március hó 27-en tartott sünnegi nagyheti vásár, amely a leglátogatottabb szokott lenni, a rossz idő következtében igen silányul ütött ki.

— **A hógolyó titka.** Tapalcáról írják lapunknak: Az egyik községünkben a csipegetéseiről ismeretes napszámos, nem a leggyenesebb úton, jöföle kolbászokra tett szert. Csakhamar észrevette, hogy a gyanu ráirányul s házkutatást rendeznek nála. Hogy a csendőrök ne akadjanak a bűnjelek nyomára, elrejtésükről kellett gondoskodni. Erre nézve pedig elég eredeti tervet eszelt ki és valósított meg. Ugyanis éppen akkor esett le a friss hó, melyből óriási hógolyót gördített össze s ennek közepébe ásta el a szép mennyiségben levő kalbászokat. A nyomozó közegek meg is jelentek a gyanúsított lakásán s már-már eredménytelenül távozni akartak, midőn feltűnt nekik, hogy a fél falu kutyái a hógolyót rajongják körül s az arcukról leolvasható kéjes érzettel szaglásszák. Ámbár tudták a nyomozók, hogy a kutyák megesszik a hajat, mégis különösnek tartották volna azt, hogy oly nagy egyértelműséggel hosszabb időn csupán szagolgassák. Az egyik nyomozónak rögtön gondolat villant meg az agyában, melynek következtében neki esett a hógolyónak, szétrugdalta s általános meglepedésre rámutatott a keresett kolbászokra. A kutyák sem voltak restek, hamarosan fel-felkaptak egy-egy szál füstötletet s azzal élénk örömeik között nyugodtan tovább állottak, mintha csak kémszolgálatuknak jól megérdemelt jutalmát vitték volna magukkal. A megmaradt kolbászok még mindig elől bűnjelet képeznek, ahhoz, hogy a furfangos tolvajt a bíróság legalább egyidőre a kalbászövéstől elvonja s az állam kosztját megismertesse vele.

— **Olcsóbb** sárcipőt mint bárhol, kitűnő minőségben kaphatni Würzburger Jakob cégnél Sümegen.

CSARNOK.

Husvétra.

Lehet a mult homályos, bánatos,
Terhelheti tengernyi fájdalom:
Ez ünnepen a szív öröme kész,
Rajongva gyúl öröm az arcokon...
Mert az igazság el nem ölhető
S nem mindent porlaszt el a temető.

Fagyos a tél s rá enyhe lég fuvall,
Ha látjuk a virághozó tavaszt.
A dermedtség megszűnik mindenütt
S a sirhalom is életet fakaszt.
Mert az igazság el nem ölhető
S nem mindent porlaszt el a temető.

Elcsüggedt szív, remélj bizvást te is,
A szeretet forrása, lásd, örök!
Ha néha bús, nyomasztó éjszakád,
Majd reggelén teremnek örömök.
Mert az igazság el nem ölhető
S nem mindent porlaszt el a temető.

Avagy kereszt sulyát nem hordta-e
A „Mester“ is a Golgota felé
S a győzelmen, mit a halálon nyert,
Fáradt lelkünk örömet nem lel-e?!
Mert az igazság el nem ölhető
S nem mindent porlaszt el a temető.

Sebestény Béla.

A tréfa vége.

Várszeghy Bálint dusszagdag agglagény volt. Daliás alakján, erőtelj duzzadó tagjain meg sem látszott, hogy már az ötvenes éveket tapossa.

Háztartását Déry Mihályné, egy még javakorabeli csinos, rendszerető özvegy vezette, aki ugyancsak nagyot nézett, midőn Várszeghy születése napján, melyet eddig mindig rokonai: a takarékpénztári igazgató és a kir. tanácsosné családjá körében szokott eltölteni, kijelentette, hogy nem megy sehová, hanem otthon marad.

Várszeghy agyában egy terv érlelődött meg. Elhatározta, hogy megtréfálja rokonait. A terv az volt, hogy öt meglátogassák és ha elfőnnek, Déryné, úgy fogja nekik bemutatni, mint menyasszonyát.

A terv tehát megvolt, de vajjon mit szól a tréfához a derék Déryné? A jó asszony ily dolgokban nem értette a tréfát.

Legjobb az egyenes út — gondolta Várszeghy és rövid körülgötes után előadta tervét hűségos gazdasszonyának.

Déryné elhalványodott, majd sötét pir borítá el arcát, végre pedig könnyekre fakadt.

— Nagyságos ur, — mondá zokogva — ha öreg napjaira csörgő siphát akar a fejére tenni, ám tegye, de én nem adom magamat oda az ilyen komédiához.

— De kérem, Déryné, hát olyan irtózatos dolog lenne néhány óráig az én menyasszonyom-

ként szerepelni? Hiszen hányszor mondotta ön, hogy még egészen türethetően nézök ki...

— Igaz, de akkor még nem tudtam, hogy ily kegyetlen tréfát fog velem üzni.

— De hiszen én csak a rokonaimat akarom próbára tenni.

És ahhoz Déryné egészen jó, ugy-e? zokogta a gazdasszony. Hát azért ápoltam én a nagyságos urat tíz éven át...

— De lelkeim, Déryné, ne fogja föl a dolgot ilyen tragikusan. Ne rontsa el a tréfámat, melyen mindannyian szívből fogunk nevetni. Már szinte látom a hosszú arckokat, melyet oljegyzésem hírére vágni fognak. Mi pedig, kedves Déryné, maradjunk a régiék. Hogy végredeletemben nem fogok magáról megfeledkezni, az bizonyos, mert hiszen mindig hűséggel és odadással viseltem gondomat...

— Ne beszéljen a nagyságos ur a halálról, hisz még oly jó erőben van. Agyon busulnám magamat...

Várszeghy arcára e szavak hallatára kedélyes mosoly űlt. Mintha szívért hirtelen napsugár melegítette volna föl. Jól esett tapasztalnia, hogy mégis van egy lény, aki hozzá őszintén vonzódik és koporsójára igaz könnyeket hullatna...

A nagybácsi otthon marad és Déryné pompás lakomát készített. Az igazgatóék és tanácsosék azonban látva, hogy a kedves rokon nem jön, nyugtalanok lettek és Ernő, az unokaöccs, az igazgató ur gigerli fia, nyomban ott termett, hogy megtudja, mi történt a nagybácsival. Talán megbetegedett és szavaiban mintha több lett volna az öröm, mint az aggodalom.

— Kutyabajom, Ernő öcsém, mondd meg ezt otthon mindenkinek. Különös okom van ma itthon maradni, ugy-e Déryné?

Ernő elbeszélte otthon a különös fogadtatást és csakhamar az egész rokonság ott volt a nagybácsinál.

Az igazgató ur érdekes arccal bizonyította, hogy mennyire örül, hogy a kedves sógor nem beteg. Az igazgatóné elragadó mosollyal nyugtatta át egy saját húszesű papnesot. A kir. tanácsosné pedig két lányával saját szövési gyapotujjast adott át a nagybácsinak, kérve, hogy óvakodjék a meghűléstől.

— Bella és Ilona — mondá — óhajtották volna önt, kedves nagybácsi, egy négykezes darabbal meglepni. De ön nem jött el, itt pedig nincs zongora. Az igaz, hogy a miénk is rozszant már, de hát meg kell elégedni olyannal amilyen van...

— Mondd csak, öreg, — szólt az igazgató — mit jelentsen Ernőnek mondott homályos célzásod?

Várszeghy arca kedélyes kifejezést öltött és így szólt:

— Kedves rokonaim. Ragaszkodástok mélyen meghat. Épen ezért kétszeresen örvendek, hogy olyasmit közölhetek veletek, aminek ti bizonyára szívből fogtok örülni.

A rokonok feszült várakozással lesték Várszeghy szavait.

— Déryné asszony, mondá Várszeghy a teremben jelenlevő gazdasszonyának, kérem, foglaljon helyett itt mellettem.

Déryné vonakodva enged a kérésnek, a rokonok pedig a bámulattól megdermedten nézték a történeteket.

— Emeljétek poharokat, kedves rokonaim, és kocintsatok velem az én kedves menyasszonyom: Déryné asszony egészségére. Beleuntam a magános életbe. Meghúzasodom.

Általános rémkiáltás volt a felelet. Az igazgatóné leöntötte a selyemruháját, a tanácsosné elájult, Ödön urfi azt mormogta, hogy *ven boldog*. Csak az igazgató ur nem veszté el a hidegvérét és így szólt:

— Nem bihetem, hogy öreg napjaidra komolyan akarod a gyermekes lépést elkövetni.

— És ha igen?

— Akkor gyámság alá kell, hogy helyeztessünk.

— Ugy van, gyámság alá, sipíták a hölgyek. Várszeghy meglegedetten intett Dérynének, aki azonban nem törtéztethette tovább magát és így szólt:

— No ugyan, szép társaság. Tudják meg, hogy ez az egész dolog csak tréfa. Várszeghy ur tréfája. Eszében sincs neki a házasság. És én még ma elmegyek innét, mert nem akarok az önök gunyjának céltáblául szolgálni. Eljen boldogul, Várszeghy ur! Én azonban házamban nem maradhatok tovább.

— Boldogságot kíván ön nekem? ingerkedett Várszeghy, Déryné, ki menni akart, visszatartva. Maradjon itt, Déryné, mondá, maga mellé ültetve a nőt. Kedves jó Déryné, önnök arany szíve van. Tíz évig volt a házamban és igazi értékéről csak ma győződtem meg, önnök az enyémekek kell lennie. Ez lesz én boldogságom. És most, tisztelt jó rokonok: ajánlom magamat — az esküvőig.

A tréfából komoly valóság és boldog házasság lett.

Futó Mihály.

IRODALOM.

— **Megrendelési felhívás Stamborsky Lajos dr. Tempi Passati című verskötetére.** Vettük a következő felhívást: E kötetbe válogattam össze azon költeményeimnek javát, amelyek évek hosszú során át fővárosi és vidéki lapokban szétszórva már megjelentek. Nem a Parnasszus ostromára indulok; csak az volt óhajom, hogy a mult idők eltemetett álmai jeltelenül ne pihenjenek, jóllehet tudom, hogy az emlék, melyet gyöngö kézzel emelek, törekény, hullatag s futó árnyéknál alig maradandóbb. De az elsirt dalok életet kérnek egy pillanatra s felénk hangon megszólalnak újra az ifjuság első, tiszta álmai és ábrándos szenvedései, a boldogság jogáért lázongó szív hévteljes küzdelmei és válságos tévedései, a nevesebb világba menekülni vágyó lélek lázas vergődései és panaszos sóhajtásai s az a férfias lemondás, mely az élet beváltatlan ígéreteit lassanként feleltve, a betelölt szárad nagy jelszavának hódol és a munka áldásaiban keres benső megnyugvást s a dal szelíd varázsában békítő vigasztalást. A kötet másik részében műfordításokat vettem fel angol, francia és német költőkől, hogy hálámát és csodálatomat fejezzem ki e nagy szellemek iránt, akiknek műveiből oly eszményi lelkesedést s oly igaz gyönyörűséget merítettem. Olvasásuk szívesen ez igénytelen könyvet, akik a viág vásári zajától távolabb állanak, s gyengédebb lélek iránt még nem veszítették el fogékonyságukat, vagy a személyes ismeretségek révén egy érző lélek egyszerű története iránt érdeklődni képesek. A mű tiszta jövődelmet *Horvát Boldizsár* Szombathelyen felállítandó szobrára szántam. A 8 ivre terjedő kötet f. é. április elején jelenik meg s ára füzve két, vászonkötésben három korona, amely összegét a szerző nevére, Szombathelyre, Berzsenyi Dániel ucca 6. sz. a tessék küldeni. Gyűjtők, akiknek tíz megrendelés után tiszteletpéldánnyal szolgálók, szíveskedjenek ivoiket legkésőbb április végéig hozzám juttatni.

— **Szenzációs regény** közlését kezdte meg husvéti számában a *Fővárosi lapok*, ez a tartalmas, legszebben kiállított kiváló hetilapunk. *Sienkievic* Henriknek, a gyorsan nagy népszerűségre szert tett kiváló lengyel származású írónak *Quo vadis* (Hová megy?) című regénye ez, *Erényi Nándor*, a Fővárosi lapok segédszerkesztőjének pompás fordításában. A Quo vadis-t mindjárt eredetiben való megjelenése alkalmával lefordították olasz és francia nyelvre és mindenütt óriási feltűnést keltett ez a római tárgyú szenzációs regény. Nero kora adja meg a milieujét annak a szépséges szerelmi históriának, amelyet Sienkievic mesteri tolla oly poetikusan ír meg. A kitűnő regény a Fővárosi Lapokban jelenik meg először magyar nyelven és bizonyára széles körben fog méltó feltűnést keltetni. A Fővárosi Lapokat, mint legjobban szerkesztett, legkiválóbb folyóiratunkat melegen ajánljuk olvasóink figyelmébe. Előfizetési ára egy évre 12 frt., félévre 6 frt. Szerkesztőség: Budapest. V., hold-ucca 10. sz. Kiadóhivatal: Budapest, Dorottya-ucca 15.

— **Egyiptomi élet.** A történetírás folyton haladó tudománya immár a legmagasabb pontra jutott, mikor megtudja eleveníteni a népek hétköznapi életét. Nem a csata, az ünnepély, a diadaliv, a műalkotás fontos, hanem a mindennapi élet. Egyiptomról sokat is tudhatunk, mert görögök látogatták, s ez az élelmes nép sokat írt rólok. Memphis nekik az volt, ami nekünk ma Kairó; az igazi keleti város uccáin tömérdek népfajt lehetett látni, a fehérszoknyás egyiptomi paptól kezdve a fagyús hajú szudáni szerezcsőig. Az állatok is köztük rajzoltak, mert a szegényebb egyiptomi együtt élt állataival. Sok más is csodálatosnak tetszett a görög szemnek. A pék, ki lábával dagasztotta boltja ajtajában a kenyeret; a pallér szerszám nélkül mázolta a falra habarcsát, pusztá kézzel. S ha eljött a dél az obéd ideje, mikor a görögök házaikba tértek, az egyiptomiak kijöttek az uccára. „Az evés nem tisztességtelen, így nincs mit titkolni rajta” — mondák. Aztán újra megkezdődött az uccai élet. Jöttek mentek a férfiak, fejükön hordva a terhet s a nők vállakra rakva hordozni valójukat, fátol és kisőret nélkül, amin a görög igen megbotránkozott. Az egyiptomi társas élet hidegebb volt a görögénél. Ha két jó barát találkozott, megcsókolta egymás tőrdét, aztán 2-3 lépésnyire állnak meg egymástól. A görögöt undorodtak, mert tehénhussal élt. Ime mily érdekes, mily bizar szokások éltek már az ókorban is, a társadalomban. Ez élet egész teljességében, szöveggel és képekkel, pontosan és művésziesszen van megrajzolva a Nagy Képes Világtörténet 19-ik füzetében, mely most jelent meg. A vállalat 12 kötetből fog állni. Szerkesztője Marcali Henrik. Egy-egy diszes kötet ára 8 frt., egy füzet 80 kr. Megjelen minden héten egy füzet. Kapható minden hazai könyvkereskedésben.